

telse, og det skulde glæde mig, om den Forhandling, der er ført mellem det ærede Medlem og mig, kunde bidrage til at bringe det ærede Medlem til Erkjendelse i denne Retning.

**Minestad:** Jeg vil blot ligeoverfor det ærede Medlem sige: at jeg fratægger mig, og — jeg kan ogsaa gjerne sige, — mine politiske Venner, at vi have aflædt os vore tidligere Grundsetninger. Det er Thinget, som i den senere Tid har klædt sig paa med en hel Mængde nye Grundsetninger, som ikke tidligere vare ledende for Fremfærden her i Thinget. — Særligt har min Sukommelse mærkelig stufset mig, om ikke det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) virkelig under Theaterdebatten ved Finantslovens anden Behandling, da der fra den ærede Kultusministers Side blev gjort opmærksom paa, hvor forkert Stillingen vilde blive efter dette Forslag og de Antydninger i Betænkningen, som vare komne fra Udvalgets Flertals Side, netop dengang sagde: „So galere, jo bedre“, thi det forekommer mig ganske bestemt, at det i ethvert Fald var det ærede Medlems tydelige Løfte, om han end ikke havde brugt Udtrykket. — Ligeoverfor den ærede Ordfører har jeg blot det at bemærke, at jeg antager, han indrømmer, at han har taget fejl, naar han mente, at den Sum, jeg havde opgivet, 264,000 Kr., skulde være urigtig; den er naturligvis rigtig. — Hvad det andet Punkt angaar, nemlig hvorvidt Ministeren kunde have tvunget Mellemandleren til at tilbagebetale den hele Provision, da synes det, som om den ærede Ordfører vilde reise en Slags juridisk Kamp eller anstille en juridisk Turnering med mig om dette Spørgsmaal. Jeg tror imidlertid, at der her virkelig slet ikke er noget juridisk Spørgsmaal, thi Sagen er saa soleklar efter den Maade, hvorpaa den er fremsat, Pag. 80 og 81 i Statsrevisionens Betænkning. Der staar nemlig udtrykkelig, at Bedkommende skulde erholde af den eventuelle Kjøbesum 5 pCt., der skulde udbetales strax efter Kontraktens Underskrift, og saasnart det første Afdrag af Kjøbesummen var betalt; dette staar udtrykkelig i det andet Stykke Pag. 80. Det var altsaa Betingelsen i Kontrakten, og i Overensstemmelse dermed betalte Ministeren de 10,000 £ ud, dengang de 20,000 £ vare indbetalte i Statskassen. Nu er det rigtigt min Mening, at, hvis der ikke her staaet noget Andet i Kontrakten end det, der her er refereret, saa kunde Ministeren egentlig slet ikke have tvunget Bedkommende til at betale hverken 10,000 eller 5,000 £ tilbage, Ministeren havde slet ingen Gjæmsel dertil, men det var, som den ærede forhenværende Minister selv indrømmede, en Slags overdreven Ridsjærhed for Statskassen, der førte ham til at formaa Mellemandleren til at give Afkald paa Halvdelen af Provisionen, idet Ministeren formodentlig mente, at en vis Billighed talte for, da der dog ikke

blev Noget af den egentlige Effektivering af Halvdelen, og da Staten altsaa ikke vilde tjene saa Meget, at Mellemandleren da leverede Halvdelen af Provisionen tilbage. Herved var det, at Ministeren begjærede Halvdelen tilbagebetalt. Der var ingen skriftlig Forpligtelse for Mellemandleren til at give det; men fra det Dieblif, han havde udstedt en saadan, kunde Ministeren tvinge ham til at betale de 5,000 £ tilbage. Det er det, Manden har gjort, han har jo netop betalt 90,000 Kr. tilbage. Ministeren har jo netop opnaaet at faae denne Forpligtelse dertil fra ham, og han har gjennemført denne Forpligtelse, idet han har faaet disse 90,750 Kr. tilbage, som staa opført øverst Pag. 86 i Statsrevisionens Betænkning. — Naar den ærede Ordfører gif tilbage til Spørgsmaalet om de 1,000 Kr., som vare udgivne til en særegen juridisk Konsulent ved denne Leilighed, saa tror jeg, at den ærede Ordfører afveg noget fra den Maade, hvorpaa han ellers har filltet sig her, idet han kom med nogle Bemærkninger om personlige private Grunde, som skulde have været de ledende for Ministeren. Jeg er bange for, at det ærede Medlems megen Omgang med Statsrevisionens Betænkning her har lidt fordærvet hans gode Sæder, thi ellers vilde han ikke tale paa den Maade, han har gjort. Særligt maa jeg sige, at det synes mig at være meget forklarligt, at man ved denne Leilighed kunde ønske at have en saa sagkyndig juridisk Assistance som muligt. At Kammeradvokaten er en høist udmærket skarpsindig og praktisk Jurist, er Noget, Ingen betvivler, og som vistnok ikke heller den ærede forhenværende Minister har draget i Tvivl; men en anden Sag var det jo her, hvor det gjaldt om speciel Kjendskab til den engelske Ret, Noget, som Kammeradvokaten slet ikke er pligtig til at have, det er en ren Tilfældighed, hvis han virkelig har nogen Indsigt deri. I et saadant Tilfælde kunde det jo have en vis Nulighed for sig, at man søgte den bedst mulige Assistance, da det virkelig her ikke dreiede sig om Smaating i pekuniær Henseende.

**Ordføreren (Bajer):** Jeg tror, der er nogen Misforstaaelse mellem det ærede Mindretal og mig med Hensyn til Forklaringen af det Udtryk, som staar i Mindretallets Betænkning, at Regjeringen ikke kunde have tvunget Mellemandleren til at tilbagebetale nogen Del af den udbetalte Provision. Jeg har naturligvis ikke ment Andet end, at det kunde forlanges fra det Dieblif, da der forelaa en saadan skriftlig Forpligtelse, som den, jeg har omtalt. Særligt forekommer dette Punkt mig at være saa underordnet, at jeg ikke skal opholde mig nærmere derved. — Der er en Udtalelse, der falder fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Ravn), med Hensyn til hvilken jeg skylder det ærede Medlem en Forklaring. Jeg kan forstaa, at det Udtryk, jeg